

OBC ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA

L'OBC va ser fundada per l'Ajuntament de Barcelona el 1944, consolidant el projecte de l'Orquestra Pau Casals (1920-1937) que la Guerra Civil va interrompre. Avui dia, tot mantenint l'esperit original de Pau Casals, oberta al món i compromesa amb la societat, té especial cura dels nostres artistes i del nostre patrimoni, i té com a missió divulgar la música simfònica principalment del segle XIX a la creació actual.

Té la seu a L'Auditori, on interpreta 24 programes de temporada a més d'altres concerts que acosten la música d'orquestra a la ciutadania: cinema en versió original, concerts familiars i escolars, música experimental, òperes i música de cambra. També es presenta a llocs emblemàtics com la Plaça de la Catedral, la platja de la Barceloneta o la Sagrada Família.

El primer director titular va ser Eduard Toldrà, i des del setembre de 2015 ho és Kazushi Ono, que també és titular de l'Orquestra Metropolitana de Tòquio. Altres titulars han estat Antoni Ros Marbà, Salvador Mas, Franz-Paul Decker, Luis Antonio García Navarro, Lawrence Foster, Ernest Martínez Izquierdo, Pablo González i Eiji Oue. També ha estat dirigida per Sergiu Celibidache, Valeri Gergiev, Christopher Hogwood, Elisha Inbal, Emmanuel Krivine, Jesús López Cobos, Marc Minkowski, Michel Plasson, Mstislav Rostropovitch o Leonard Slatkin i entre els solistes convidats destaquen Lang Lang, Janine Jansen, Daniel Barenboim, Anne-Sophie Mutter, Isaac Stern, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Arcadi Volodos, Plácido Domingo, Montserrat Caballé, Teresa Berganza, Alicia de Larrocha, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Gidon Kremer, Truls Mørk, Viktoria Mullova, Piotr Anderszewski, Gil Shaham, Rudolf Buchbinder, Joaquín Achúcarro, Claudio Arrau, Arthur Rubinstein... L'OBC ha realitzat gires per Europa, Àsia i els EUA i ha actuat a sales com Musikverein, Wiener Konzerthaus, Concertgebouw, Royal Albert Hall, Kennedy Center o Carnegie Hall.

PRIMERS VIOLINS Vlad Stanculeasa*, concertino / Cristian Chivu, concertino associat / Raúl García, assistent concertino / María José Aznar / Sarah Bels / José Valentín Centenero / Walter Ebenberger / Ana Isabel Galán / Natalia Mediavilla / Katia Novell / María Pilar Pérez / Anca Ratiu / Jordi Salicrú **SEGONS VIOLINS** Alexandra Presaizen, solista / Emil Bolozan, assistent / María José Balaguer / Jana Brauning / Patricia Bronisz / Mireia Llorens / Melita Murgea / Antoni Peña / Josep Maria Plana / Robert Tomàs **VIOLONS** Josephine Fitzpatrick, assistent / David Derrico / Franck Heudiard / Christine de Lacoste / Sophie Lasnet / Michel Millet Miquel Serrahima / Jennifer Stahl / Andreas Süssmayr **VIOLONCELS** José Mor, solista / Núria Calvo / Lourdes Duñó / Vincent Ellegiers / Olga Manescu / Jean-Baptiste Texier **CONTRABAIXOS** Christoph Rahn, solista / Dmitri Smyshlyayev, assistent / Jonathan Camps / Apostol Kosev / Josep Mensa / Matthew Nelson / Albert Prat **FLAUTES** Bea Cambrils / Christian Farroni, assistent / Ricardo Borrull, flauti **OBOËS** Disa English, solista / José Juan Pardo / Dolores Chiralt, assistent / María José Méniz* / Molly Judson, corn anglès **CLARINETS** Larry Passin, solista / Francesc Navarro / Josep Fuster, assistent i clarinet en mi b / Alfons Reverté, clarinet baix **FAGOTS** Silvia Coricelli, solista / Noé Cantú / Thomas Greaves, assistent / Sławomir Krzyska **TROMPES** Juan Manuel Gómez, solista / Joan Aragó / David Bonet / Juan Conrado García, assistent solista / David Rosell, assistent **TROMPETES** Mireia Farrés, solista / Adrián Moscardó / Angel Serrano, assistent **TROMBONS** Eusebio Sáez, solista / Vicent Pérez / Gaspar Montesinos, assistent / Raul Garcia, trombó baix **PERCUSSIÓ** Joan Marc Pino, assistent / Juan Francisco Ruiz / Ignasi Vila **ARPA** Magdalena Barrera **PIANO** Xavier Barbeta* **SAXÓFONS** Ignacio Gascón* / Bru Maymó* **ENCARREGAT D'ORQUESTRA** Walter Ebenberger **RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL** Begoña Pérez **RESPONSABLE TÈCNIC** Ignasi Valero **PERSONAL D'ESCENA** Joan Luis

*col·laborador

Brad Lubman © Peter Serling

BRAD LUBMAN

Brad Lubman, director i compositor estatunidenc, ha obtingut un gran reconeixement internacional per la seva versatilitat, el domini tècnic i les interpretacions enginyoses al llarg de més de dues dècades. Està molt sol·licitat per les principals orquestres d'Europa i dels EUA i ha establert amb èxit col·laboracions habituals amb diversos conjunts i orquestres molt coneguts, com ara la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, l'NDR Elbphilharmonie Orchester, la WDR Sinfonieorchester, la Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, la DR SymfoniOrkestret i l'Orquestra Sinfónica do Porto. A banda de tenir el calendari molt ple a Alemanya, sovint li demanen que dirigeixi algunes de les principals orquestres del món, com la Royal Concertgebouw Orchestra, l'Orchestre Philharmonique de Radio France, la Los Angeles Philharmonic, la San Francisco Symphony, l'Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino, la Shanghai Symphony Orchestra i l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

A més a més, ha treballat amb alguns dels conjunts de música contemporània més importants d'Europa i dels Estats Units, com per exemple, Ensemble Modern, London Sinfonietta, Klangforum Wien, Ensemble Musikfabrik, Ensemble Resonanz, Los Angeles Philharmonic New Music Group i Steve Reich and Musicians.

SAMPLER SÈRIES

TERRY RILEY. INC OBC + BRAD LUBMAN

14 DE JUNY DE 2018 / 20h
SALA 1 PAU CASALS

OBC
ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

KAZUSHI ONO DIRECTOR TITULAR

L'AUDITORI

Lepant 150
08013 Barcelona

www.auditori.cat

Comenta aquest concert amb
#auditori #samplerseries

sónar
2018

25

Amb el suport de:
Sabadell
Fundació

PROGRAMA

JUNY DE 2018

DIJOURS 14 | 20h

SALA 1 PAU CASALS

Terry Riley

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya
Brad Lubman marimba i direcció artística

TERRY RILEY
Colfax, California, 1935

In C (1964)

60'

Concert inaugural 25 anys Sónar

El temps i la durada del concert són aproximats.

Agraïem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

NOTES AL PROGRAMA

per Serafin Álvarez

«*Music like none other on Earth*». Així definia el *San Francisco Sunday Chronicle* l'aclamada estrena d'*In C*, el 1964. Des de llavors s'ha convertit en una peça essencial del minimalisme, s'ha interpretat múltiples vegades i ha esdevingut una referència important per a músics molt diferents. Però, malgrat la seva proliferació, *In C* continua sent única.

És una peça repetitiva que parteix dels experiments previs de Terry Riley amb magnetòfons, gravant i reproduint sons damunt de si mateixos, solapant múltiples capes subtilment desfasades. A *In C*, en comptes de magnetòfons, Riley empra un nombre flexible d'instrumentistes que interpreten una mateixa partitura de 53 frases curtes contingudes en una sola pàgina. Una partitura senzilla, amb un vocabulari musical simple i restringit, que esdevé extremament rica i diversa quan és interpretada. *In C* és una peça elàstica de la qual no es fan dos concerts iguals. No només per qüestions fenomenològiques o circumstancial sinó també per la mateixa naturalesa de la seva elasticitat. Aquestes 53 frases s'interpreten en ordre seqüencial, cadascuna d'elles es repeteix diverses vegades abans de passar a la següent, però és cada músic qui decideix en temps real el nombre d'iteracions; això fa que se succeeixin sincronitzacions i desincronitzacions de manera controladament aleatòria i es creï una hipnòtica massa de textures polifòniques en canvi constant, lent i gradual.

"Controladament aleatòria" és un oxímoron, i no és l'únic que se'ns acut a l'hora de buscar paraules per mirar de descriure *In C*. Una de les bases de la seva originalitat i ressonància és un ajustat balanç entre contraris. Constricció i llibertat, estructura i divergència, composició i improvisació, escriptura de paràmetres precisament controlats i execució d'aquests paràmetres des d'una intuïció purament sensorial.

Un altre equilibri important es dona entre individu i comunitat. Cada músic es dirigeix a si mateix, però per aconseguir un resultat satisfactori és indispensable una interacció grupal òptima, que comença amb la capacitat d'escolta activa de cada membre i es completa amb una sintonia comú, similar al que succeeix en una bona improvisació. Podria semblar que ens referim a un concert de jazz, però hi ha una diferència important, i és que a *In C* totes i cadascuna de les notes estan fixades en el paper, una notació que actua com a base sobre la qual la peça es desplega en temps real, mutant de forma orgànica, donant forma a un oceà de temps cíclic. Uns instruments s'avancen, d'altres es retarden, uns altres es sincronitzen i tots junts conformen múltiples capes superposades que

s'estiren i s'encongeixen, conflueixen i es bifurquen en un vaivé tàntric. Per donar unitat a totes les parts, un dels músics repeteix regularment i incessantment un Do corxera a manera de metrònom: influenciat per Steve Reich, Riley incorpora una important noció de ritme i de pols sobre la melodia.

L'ús de la repetició és decididament minimalista, però immediatament esdevé espiritual. Les qualitats místiques d'*In C* se situen lluny de l'austeritat processual d'altres representants del moviment americà i donen forma musical a la sensibilitat hippy que aleshores es respirava a la Costa Oest. En aquell temps, un personatge relativament conegut en l'àmbit cultural de San Francisco que, com Riley, també estava fortament influenciat per cultures i filosofies no occidentals era Alan Watts. Watts estava molt interessat en els patrons de la naturalesa que tendeixen a repetir-se en totes les escales; en la manera com absolutament tots els elements de l'univers, des dels més insignificants fins als suposadament més transcendents, estan interconnectats; i en com tots i cadascun dels organismes i esdeveniments són essencials per a un tot que els comprèn, i viceversa. Segons Watts, les entitats que anomenem coses separades són senzillament característiques d'un tot més gran, de manera que la divisió i la jerarquia són només qüestions de perspectiva. Podem veure ressonàncies d'aquestes idees en el sistema democràtic en què s'orquestra *In C*. En la relació bidireccional intèrpret-conjunt, i en la manera de combinar petites unitats diferencials sense les quals no podríem comprendre la peça de manera integral.

La música avança per una espiral infinita, tot retenint l'arribada al clímax. Quan un dels intèrprets arriba a l'última frase, la segueix repetint fins que els altres l'atrapen. En aquest punt, combreguen, fan alguns *crescendos* i *decrecendos* junts, i es detenen d'un en un. Un cop s'ha aturat l'últim, la peça acaba i la nostra ment retorna.

Si vols més informació sobre SAMPLER SÈRIES visita

samplerseries.blogspot.com